

Το τέλειο μυθιστόρημα για τους φαν του ONE DAY και του NORMAL PEOPLE

ΜΙΑ ΟΝΤΑΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Μυθιστόρημα

CLAIRE
DAVERLEY

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μιλώντας τη νύχτα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Talking at Night
Από τις Εκδόσεις Penguin Michael Joseph, Λονδίνο 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Claire Daverley
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lili Wood
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elizabeth Yaffe
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Claire Daverley, 2023
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2024

ISBN 978-618-01-5994-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Τατοίου Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

**CLAIRE
DAVERLEY**

ΜΙΛΩΝΤΑΣ

ΤΗ

ΝΥΧΤΑ

Ηνθιστορία

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη

Για τον Κλάιβ, φυσικά

*Μακάρι να είχα κάνει μαζί σου
όλα όσα υπάρχουν στον κόσμο...*

Από την ταινία του Μπαζ Λούρμαν
Ο υπέροχος Γκάτσμπυ, 2013

Οι ζωές τους καταρρέουν μια Τρίτη βράδυ.

Σ' αυτό εμμένει η μητέρα της, με αναφιλητά, μέσα στην άρνησή της που ακόμη δε συνοδεύεται από το πένθος, κάτω από τα εκτυφλωτικά φώτα του νοσοκομειακού διαδρόμου. Τα πλακάκια είναι γκριζα από το πολύ τρίψιμο και ο ουρανός φαίνεται πορφυρός μέσα από τ' ανοίγματα στα στόρια. Ο ήλιος έχει σχεδόν ανατείλει και η Ρόζι στέκεται δίπλα στο παράθυρο νιώθοντας τον μισό της εαυτό να έχει αποσυρθεί σ' ένα μέρος που δεν ήξερε πως υπήρχε.

Όμως είναι Τρίτη, λέει η μητέρα της στον γιατρό. Του λέει επίσης πως ο γιος της δε βγαίνει από το σπίτι τις Τρίτες.

Και ο γιατρός, ευγενικός και καλά εκπαιδευμένος, απλώνει το χέρι του να πιάσει τη μητέρα της από το μπράτσο, κι η Ρόζι παρατηρεί πόσο περιποιημένα είναι τα νύχια του, πόσο λεία, στρογγυλεμένα και ολοκάθαρα. Θέλει κι αυτή τέτοια νύχια. Θέλει να είναι το ίδιο ευγενική, καλή και διακριτική όπως αυτός ο γιατρός· θέλει να μπορέσει ν' αγγίξει το μπράτσο της μητέρας της και να την οδηγήσει στο σπίτι, μόλις καταφέρουν με κάποιον τρόπο να συνειδητοποιήσουν αυτό το νέο, αυτό το αφόρητο, αυτό το αβάσταχτο νέο.

Όμως, βέβαια, θα περάσουν χρόνια μέχρι κάτι να τους δώσει ξανά την αίσθηση του σπιτικού, η Ρόζι το γνωρίζει αυτό, εκείνη ακριβώς τη στιγμή το συνειδητοποιεί καθώς κοιτάζει τα χέρια του γιατρού, τα σωστά κουμπωμένα κουμπιά στα μανικέτια του πουκαμίσου του. Τίποτα, ποτέ, δε θα είναι ακριβώς όπως

ήταν πριν. Τίποτα δεν μπορεί να είναι συνηθισμένο ή ξέγνοιαστο ή απλό ξανά, παρόλο που ήταν απλώς μια Τρίτη, παρόλο που έχει μάθημα μουσικής σε τρεις ώρες, παρόλο που τα κλειδιά του βρίσκονται ακόμη στην τσέπη του μπουφάν της.

Σκέφτεται τα δακτυλικά του αποτυπώματα παντού πάνω τους.

Εύχεται ολόψυχα να μην είχε νιώσει τίποτα ο αδελφός της, όταν έπεσε.

πριν

ένα

Τη νύχτα που την πρωτογνωρίζει, σ' εκείνη την υπαίθρια φωτιά, ο Γουίλ συνειδητοποιεί πως η Ρόζι Γουίντερος έχει κάτι ιδιαίτερο.

Όταν της λέει πως η μητέρα του έφυγε.

Κάθονται δίπλα δίπλα, με τις φλόγες να υψώνονται μπροστά τους μέσα στη σκοτεινιά του Νοεμβρίου, αποτελώντας μέρος ενός σπασμένου κύκλου από μαθητές της τρίτης λυκείου.

Γάντια χωρίς δάχτυλα, τενεκεδάκια μπίρας. Κύματα να ακούγονται πέρα από τα πεύκα. Ουσιαστικά δε γνωρίζει τη Ρόζι, πέρα από το ότι πηγαίνουν στο ίδιο σχολείο κι έχουν μερικούς κοινούς φίλους, όμως απόψε συζητούν. Λιγάκι.

Στην αρχή ψιλοκουβεντιάζουν. Για ασήμαντα πράγματα. Μέχρι που ο φίλος του ο Τζος –ο δίδυμος αδελφός της– κάνει ένα σχόλιο για τους γονείς τους, και η Ρόζι γελάει, ένα γέλιο που μόλις ακούγεται πάνω από το τριζοβόλημα της φωτιάς, και προτού προλάβει να σκεφτεί τι κάνει, της λέει πως δε γνωρίζει τη μητέρα του. Είναι κάτι που δεν το έχει ξεστομίσει ποτέ πριν. Συνήθως το απέφευγε κατεβάζοντας το κεφάλι και αφήνοντας τη στιγμή να περάσει. Όμως τώρα πιάνει τον εαυτό του να το λέει σ' αυτό το κορίτσι με τα γλωμά, λεπτά χέρια, που τα μαλλιά του έχουν ψαλίδα και τα φρύδια του είναι απεριποίητα: ότι η μητέρα του τον εγκατέλειψε πριν από χρόνια, όταν εκείνος ακόμη έβλεπε κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση, πριν πάει σχολείο.

Η κοπέλα τον κοιτάζει όταν της το λέει, και οι φλόγες χορεύουν στα μάτια της. Δεν υπάρχει ούτε συμπόνια ούτε περιέργο

γεια στο πρόσωπό της· δε σμίγει τα φρύδια, δε σφίγγει το στόμα – αντιδράσεις που ίσως να περίμενε, αν είχε χρόνο να το σκεφτεί.

Πού νομίζεις ότι βρίσκεσαι; ρωτάει έπειτα από ένα λεπτό.

Εκείνος σταματάει να μιλάει. Κοιτάζει τον ουρανό, τα κομμάτια του που διακρίνονται στα ανοίγματα ανάμεσα στα δέντρα. Ο καπνός της φωτιάς στροβιλίζεται προς τα πάνω· υπάρχουν αστέρια· ένα από αυτά είναι πιο μεγάλο, πιο λευκό από τ' άλλα. Ένας πλανήτης, ίσως, ή κάποιο φεγγάρι.

Δεν ξέρω, της λέει. Οπουδήποτε.

Και η Ρόζι Γουίντερς τού επαναλαμβάνει τη λέξη, λες και πραγματικά το σκέφτεται. Λες και αναρωτιέται πώς μπορεί να είναι αυτό το «οπουδήποτε».

Είναι αρχές του χειμώνα και ριπές ανέμου σφυροκοπούν το δάσος, όμως, ακόμα κι έτσι, τα παιδιά παραμένουν έξω. Είναι καλύτερα να βρίσκονται εδώ παρά στο σπίτι, όπου μπορεί να είναι πιο ζεστά, όμως η βαρεμάρα μπροστά στην τηλεόραση δεν παλεύεται.

Αυτό, το δέρμα τους να παίρνει μια αιμάτινη πορτοκαλιά απόχρωση στη λάμψη της φωτιάς, είναι καινούργιο. Πυροδοτεί κάτι.

Περνούν τη νύχτα μιλώντας, τα γόνατά τους σχεδόν αγγίζονται. Λένε πολύ λίγα, αν και ποτέ πριν δεν είχε πιάσει τον εαυτό του να είναι τόσο προσεκτικός, τόσο ανυπόμονος για άλλη μια πρόταση, τόσο έκπληκτος από τις λέξεις που εκείνη επιλέγει. Παιδιά σχηματίζουν ζευγάρια που εξαφανίζονται για να αγγιχτούν πίσω από τα δέντρα και να χαϊδευτούν πάνω στην άμμο ή να ψάξουν για μεταμεσονύχτια νουντλς και πατάτες τηγανητές μέσα σε λαδωμένα χαρτιά. Έχουν απομείνει μόνο αυτός, η Ρόζι και άλλοι δύο. Ο ένας τους βγάζει μια κιθάρα και παίζει μπροστά στη φωτιά που τώρα ξεψυχάει. Ο Γουίλ παρακολουθεί το κούτσουρο να λάμπει κόκκινο, το ασπρόγκριζο ξεφλούδισμα της στάχτης.

Έχει γίνει κάρβουνα, όταν η Ρόζι αρχίζει να τραγουδάει.

Στην αρχή, της το ζητάει ο αδελφός της. Πρέπει να την ενθαρρύνει και μετά να την παρακαλέσει μέχρι εκείνη να συμφωνήσει με μια μικρή κλίση του κεφαλιού της.

Ο άνεμος έχει πέσει. Ο αέρας μακριά από τη φωτιά είναι σαν γυαλί, κρύος και ακίνητος. Και όταν εκείνη τραγουδάει, είναι ένας ήχος που δε μοιάζει με τίποτε απ' όσα γνωρίζει ο Γουίλ μέχρι τώρα. Ένας ήχος καλλιεργημένος και καθάριος.

Ακούν μέχρι που η φωτιά πεθαίνει και τα χέρια τους μουδιάζουν, και μετά όλοι τραβούν χωριστούς δρόμους. Ο Γουίλ φοράει το κράνος του, το ασφαρίζει κάτω από το πιγούνι του και κλοτσώντας τη μανιβέλα βάζει μπροστά τη μοτοσυκλέτα του, με τη σκέψη ότι αυτή θα είναι μια αξιομνημόνευτη νύχτα κατά τη διάρκεια της οποίας μίλησε με την αδελφή κάποιου κι εκείνη τραγούδησε ένα παράξενο τραγούδι κι αυτό ήταν όλο.

Όμως η φωνή της τον κρατάει ξάγρυπνο εκείνη τη νύχτα.

Και την επόμενη νύχτα.

Σηκώνεται αργά το Σαββατοκύριακο. Φοράει ένα φούτερ με κουκούλα, προσπαθεί να αγνοήσει την ανάγκη για τσιγάρο που φουντώνει μέσα του, και κατεβαίνει τη σκάλα με τις κάλτσες του. Ο Ντέιβ έρχεται να τον βρει στο τελευταίο σκαλί, βάζει τα πόδια του στα γόνατά του και ο Γουίλ χαϊδεύει με τη γροθιά του το μαλλιαρό κεφάλι προτού το σκυλί τρέξει πίσω στο σαλόνι. Το ζώο περνάει τις μέρες του κουλουριασμένο στην παλιά καρέκλα του παππού. Λες και τον περιμένει να επιστρέψει σπίτι, σκέφτεται ο Γουίλ.

Η γιαγιά του τηγανίζει μπέικον στην κουζίνα. Μυρίζει ζεστό λάδι και ψητό λίπος· αλάτι, χοιρινό και ψημένο ψωμί του τوست. Του μιλάει καθώς εκείνος περνάει το κατώφλι.

Είναι απόγευμα, του λέει.

Είναι μόλις δέκα, της εξηγεί.

Κι εσύ είσαι δεκαοκτώ μόνο μια φορά, αγόρι, του απαντάει.

Δεν υπάρχει λόγος να κρύβεις αυτά τα μαγουλάκια σου κάτω από ένα πάπλωμα.

Δεν κρυβόμουν, της λέει, κατευθύνεται προς το τραπέζι της κουζίνας και βάζει να πιει ένα ποτήρι νερό από την κανάτα.

Η Άμπερ είναι ήδη στο κολυμβητήριο, λέει η γιαγιά με γυρισμένη την πλάτη της. Κι έχει τελειώσει τα μισά της μαθήματα.

Μπράβο στην Άμπερ, λέει ο Γουίλ.

Ακολουθεί μια σύντομη σιωπή μέσα στην οποία το μπέικον εξακολουθεί να τσιτσιρίζει και ο χειμωνιάτικος ήλιος να ξασπρίζει τους τοίχους. Η αδελφή του δε φαίνεται πουθενά. Είναι ταμπουρωμένη μέσα στην κρεβατοκάμαρά της, είναι σίγουρος, επισημαίνοντας τις σχολικές σημειώσεις της με φωσφοριζέ μαρκαδόρους και οργανώνοντας τη ζωή της με συνδετήρες σε σχήμα καρδιάς.

Φαίνεσαι κουρασμένος, του λέει η γιαγιά του. Δεν της απαντάει αμέσως, παίρνει δυο τρίγωνα ψημένου τوست από το τραπέζι και πάει προς την πίσω πόρτα.

Είμαι μια χαρά, της λέει ενώ γυρνάει την πετουγιά. Εκείνη λέει και κάτι άλλο, όμως εκείνος βγαίνει έξω, κλείνει την πόρτα πίσω του και πηγαίνει προς το γκαράζ.

Νιώθει άσχημα – για ένα δέκατο του δευτερολέπτου.

Ξέρει ότι θα είναι για λίγο έξαλλη, αλλά αργότερα θα του φέρει μπέικον για να προγευματίσει.

Μέσα, ανάβει τη μοναχική λάμπα που κρέμεται από την οροφή. Είναι ένας χώρος χωρίς παράθυρα, με τσιμεντένιο πάτωμα και μια διπλή κεραία πάνω στον παλιό πάγκο εργασίας του παππού του. Μυρίζει πριονίδι και παλυκαιρισμένο ντίτζελ. Και υπάρχουν μια εργαλειοθήκη στη γωνία και μια στοίβα αχρησιμοποίητη ξυλεία αφημένη στο πάτωμα. Είναι το μόνο μέρος όπου τα πράγματα του φαίνονται κάπως σωστά, όπου όλα έχουν έναν στόχο και κανείς δε μιλάει, δεν αμφιβάλλει ούτε περιμένει κάτι.

Η καινούργια του μοτοσικλέτα στέκεται χωρίς το εξωτερικό

πλαίσιο και μισομονταρισμένη ακριβώς εκεί που την άφησε.

Καθυστερεί στο κατώφλι και τρώει το ξερό ψωμί του ψάχνοντας με τα μάτια του το πάτωμα για τα εργαλεία που χρειάζεται. Και μετά στρώνεται στη δουλειά χωρίς να ανοίξει το ραδιόφωνο. Μόνο αυτός και η μηχανή του. Ξαναβάφοντας τους λασπωτήρες. Σφίγγοντας τα μπροστινά φώτα. Χωρίς να σκέφτεται εκείνο το κορίτσι, τη Ρόζι, όσο δουλεύει.

Μόνο λιγάκι.

Η Ρόζι μένει ως αργά στην αίθουσα μουσικής. Είχε σκοπό να προβάρει τις μουσικές κλίμακες της και να το σκάσει σε κάνα τέταρτο. Όμως περνάει μία ώρα και τώρα η καθαρίστρια είναι εκεί, στριφογυρίζοντας τη σφουγγαρίστρα της πάνω στα πλακάκια. Η Ρόζι ακούει το σύρσιμο του κουβά, το πιπίλισμα του νερού και λέει από μέσα της σιγανά *σκατά*, προτού τραβήξει την παρτιτούρα της. Σβήνει το φως και αφήνει την ξύλινη πόρτα να χτυπήσει με θόρυβο πίσω της. Φωνάζει *καληνύχτα* στην καθαρίστρια, που είναι πάντα ευγενική· πάντα της χαμογελάει όταν βρίσκονται αργά στους διαδρόμους, λες και μοιράζονται κάποιο μυστικό.

Έξω έχει πέσει ήδη το σκοτάδι, και ο αέρας έχει μια διαύγεια – αυτό το κρύο που προμηνύει χιόνι. Δεν είναι νύχτα για γυμνά πόδια· για να τρέχεις κάτω από λάμπες φθορισμού.

Όμως το υποσχέθηκε στη μητέρα της κι έτσι πηγαίνει στο γυμναστήριο. Βάζει τη φόρμα της και τρέχει στον κυλιόμενο διάδρομο, αν και μόνο τον μισό χρόνο απ' όσο θα έπρεπε, επειδή ξέχασε, επειδή την παρέσυρε η μουσική, επειδή ήταν χάσιμο χρόνου – άλλη μια φορά.

Ο ιδρώτας καταστρέφει τη φράντζα και καίει τα μάτια της, και, ενώ τα πέλματά της πέφτουν ρυθμικά πάνω στον μάντα, αναρωτιέται γιατί πάντα προσπαθεί τόσο πολύ. Για ποιον προσπαθεί. Γιατί όλα έχουν σημασία, συνέχεια.

Νιώθει έναν πόνο στα μισά και σταματάει, αναγκάζεται να γείρει στο πλάι και να κρατήσει την ανάσα της. Ελπίζει να μην το πρόσεξε κανείς. Να μην την κοιτάζει κανείς. Και μετά σηκώνει το σακίδιό της στον ώμο της, κλείνει το φερμουάρ του μπουφάν της και προχωράει στον σύντομο δρόμο ως το σπίτι της, με τα μαλλιά της να κρέμονται υγρά πάνω από τ' αυτιά της. Αστέρια είναι διάσπαρτα πάνω από το κεφάλι της και αυτοκίνητα την προσπερνούν μέσα σ' ένα ποτάμι φωτός των φαναριών τους.

Μετράει τα βήματά της και τα ξαναμετράει. Αποφεύγοντας τις ρωγμές στο πεζοδρόμιο.

Στο σπίτι βρίσκει τον δίδυμο αδελφό της ξαπλωμένο στον κανapé. Άρρηστος, της λέει, χωρίς να πάρει τα μάτια του από την τηλεόραση.

Όχι και τόσο, απαντά η Ρόζι, ρίχνοντας μια ματιά στον καρπό της για να διαπιστώσει πως είναι γυμνός. Πάλι άφησε το ρολόι της στην αίθουσα μουσικής. Δεν μπορεί να γράψει όταν κοιτάζει συνεχώς το ρολόι.

Η μαμά θα γίνει έξαλλη, λέει ο Τζος, κι εκείνη του σπρώχνει το κεφάλι κάτω με την παλάμη της και εγκαταλείπει το δωμάτιο προτού εκείνος προλάβει να της πετάξει ένα μαξιλάρι.

Η μητέρα της δεν είναι έξαλλη, γιατί έχει αλλού στραμμένη την προσοχή της. Βρίσκεται στην κουζίνα, στο τηλέφωνο, και σηκώνει το ένα της δάχτυλο προς τη Ρόζι, ο συνηθισμένος της τρόπος να λέει «γεια» και «περίμενε, κάνω κάτι σημαντικό» και «καταλαβαίνεις... δεν καταλαβαίνεις... ξέρεις τώρα πώς είναι τα πράγματα».

Πώς ήταν το σχολείο, ρωτάει η μητέρα της όταν κλείνει το τηλέφωνο. Δεν την κοιτάζει στα μάτια, αλλά στρέφεται απ' την άλλη για ν' ανοίξει τον φούρνο.

Καλά, λέει η Ρόζι.

Και το γυμναστήριο;

Δύσκολο.

Μπράβο, λέει η μητέρα της. Έτσι πρέπει να 'ναι.

Έχω χρόνο για ένα ντους;

Η μητέρα της γυρίζει και την κοιτάζει, αντιλαμβάνεται το πρόσωπό της που γυαλίζει, τα αχτένιστα μαλλιά της.

Νομίζω, της απαντάει. Δε γίνεται να καθίσεις έτσι ιδρωμένη στο τραπέζι για το δείπνο, τι λες, καλή μου;

Η Ρόζι τής ανταποδίδει το βλέμμα ένα δευτερόλεπτο περισσότερο απ' όσο χρειάζεται, μετά κουνάει το κεφάλι της και τραβάει προς τη σκάλα.

Στο μπάνιο, ανοίγει το νερό στο καυτό τόσο, που σχεδόν την τσουρουφλίζει. Το δέρμα της παίρνει ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα, όμως παραμένει ακίνητη και το υπομένει. Μετρώντας όχι τα βήματά της αυτή τη φορά, αλλά τα δευτερόλεπτα.

Επιμηκύνοντας τους αριθμούς ξανά και ξανά με τέτοιο τρόπο, ώστε –όπως και με τη ροή του αίματος– να είναι αδύνατο το σταμάτημά τους.

Όταν βγαίνει, τυλίγει τα μαλλιά της σε μια πετσέτα, ευγνώμων για τον ατμό που κρύβει την εικόνα της στον καθρέφτη. Μετά σκουπίζεται και πηγαίνει στο δωμάτιό της, όπου παρτιτούρες είναι σκόρπιες πάνω στο γραφείο της και βιβλία ξεχειλίζουν στα ράφια της, σκισμένα και γεμάτα λεκέδες από τσάι, λόγω της πολλής χρήσης, απλωμένα σαν παλιοί χάρτες. Πάτι Σμιθ. Όλιβερ Σακς. Οι δύο Σίλβιες, η Πάτερσον και η Πλαθ.

Αφού τραβάει μερικά ρούχα, χαμηλώνει τα στόρια της. Στέκεται μια στιγμή με τα χέρια της πάνω στο περβάζι του παραθύρου. Πεινάει, με κάθε έννοια της λέξης. Σκέφτεται να βγει από την πόρτα, με τα μαλλιά της υγρά και με τον καιρό έτοιμο να χιονίσει, και να χαθεί μέσα στη νύχτα του Νόρφολκ.

Πώς ήταν το σχολείο; ρωτάει ξανά η μητέρα της, όταν πια είναι όλοι μαζεμένοι γύρω από το τραπέζι. Έχει βάλει στα πιάτα αγοραστά τετράγωνα λαζάνια, τα μοιράζει στον πατέρα και στον αδελφό της Ρόζι, τους λέει, προσέξτε, καίνε. Η Ρόζι παίρνει το

πιάτο της με τα δυο της χέρια, παρατηρεί ότι το δικό της τετράγωνο είναι μικρότερο απ' όλων των άλλων.

Γη καλεί Τζόσουα, παροτρύνει τον αδελφό της η μητέρα της. Πώς ήταν η μέρα σου;

Καλή, της λέει εκείνος τρώγοντας τα ζυμαρικά του.

Ρόζι;

Παρέδωσα την εργασία αξιολόγησης στην Ιστορία, της λέει η Ρόζι. Και έγραφα ένα διαγώνισμα στις Κλασικές Σπουδές.

Πώς πήγε;

Εντάξει, νομίζω.

Μπράβο, καλό κορίτσι.

Ακολουθεί ένα λεπτό και παραπάνω σιωπής, τα μαχαίρια κροταλίζουν στα πιάτα. Η Ρόζι πίνει μια γουλιά νερό και μετά η μητέρα της αρχίζει μια ιστορία από τη δουλειά της, κάτι για έναν πελάτη της που υποχώρησε στις απαιτήσεις της γυναίκας του και δεν ξεκίνησε έναν δικαστικό αγώνα που η μητέρα της ήξερε ότι θα μπορούσε να κερδίσει για λογαριασμό του. Και πάλι, κανείς δε μιλάει. Το ρολόι της κουζίνας χτυπάει τις στιγμές. Λευκή σάλτσα κυλάει αργά μέσα στα πιάτα τους.

Ίσως του πέφτει πολύ βαρύ, επιχειρεί να πει η Ρόζι.

Χμμ...

Στον πελάτη σου, εννοώ. Ίσως τον πληγώνει που ο γάμος του τελείωσε έτσι. Και είναι το μόνο που θέλει, ξέρεις: να ξεμπερδεύει μ' αυτό.

Η μητέρα της βάζει στον εαυτό της άλλο ένα ποτήρι κρασί.

Ας μην εικάζουμε χωρίς να γνωρίζουμε τα κίνητρόα του, Ρόζι-μαρι, λέει αφού καταπίνει. Ο Τζος κοιτάζει κατάματα τη Ρόζι, άηχα τη ρωτάει γιατί μπαίνει στον κόπο, κι εκείνη χαμηλώνει τα μάτια της στο τραπέζι. Ο πατέρας της λύνει σταυρόλεξο.

Όταν η μητέρα της σηκώνεται για να μαζέψει, ο Τζος πετάει τα αφάγωτα λαζάνια του μέσα στο πιάτο της Ρόζι, κι εκείνη τα τρώει όλα, γρήγορα, προτού σηκωθεί να βοηθήσει, χτυπώντας τον ώμο της πάνω στον δικό του.

Κάτι μεταξύ αδελφών ή κάτι μεταξύ διδύμων.

Η Ρόζι δεν ξέρει τη διαφορά.

Και την ώρα που σηκώνει τη σαλατιέρα, μια καινούργια μελωδία αρχίζει. Είναι σαν πρώιμο κελήθισμα, αυτές οι πρώτες προσεκτικές νότες που κανείς δε βρίσκει κοντά ν' ακούσει. Μόλις και μετά βίας ακούει τον Τζος να αναφέρει πως θα κάνει επανάληψη αύριο με τον Γουίλ Γουάιτ, από την τάξη του των Μαθηματικών Κατεύθυνσης, επειδή εκείνη προσπαθεί να συγκρατήσει τις νότες στο μυαλό της.

Τις επαναλαμβάνει ξανά και ξανά, προτού δραπετεύσουν.

Η Μάρλεϊ της τηλεφωνεί νωρίς το επόμενο πρωί.

Η Ρόζι έχει ξυπνήσει ήδη, σηκώνει το τηλέφωνο στο δεύτερο χτύπημα.

Είσαι ξύπνια, της λέει η Μάρλεϊ.

Δεν μπορούσα να κοιμηθώ, λέει. Εύχεται, μια στιγμή μόνο, η φίλη της να τη ρωτούσε γιατί. Κάποιος να το παρατηρούσε ή να νοιαζόταν.

Σκεφτόμουν ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι απόψε, λέει όμως η Μάρλεϊ. Η Ρόζι της απαντάει πως θα ήταν ωραία, όμως έχει να κάνει επανάληψη. Ε, και; Κι εγώ έχω επανάληψη. Μπορούμε, τουλάχιστον, να διαβάσουμε μαζί. Για σκέψου το.

Η Ρόζι γυρνάει ανάσκελα στο κρεβάτι της. Το πρωινό φως που ξεχύνεται μέσα από τις κουρτίνες είναι χλωμό, σαν θολό νερό που μέσα του έχει διαλυθεί μπογιά.

Έτσι λες πάντα, λέει, όμως βάζεις ταινία και καταλήγουμε να μην κάνουμε τίποτα.

Είναι αναπόφευκτο, υποθέτω, συμφωνεί η Μάρλεϊ, και η Ρόζι αντιλαμβάνεται το χαμόγελο στη φωνή της, οικείο και λιγάκι πειρακτικό.

Βέβαια, δε θα με έβλαπτε ένα διάλειμμα, αναθεωρεί, περνώντας το τηλέφωνο στο άλλο της χέρι. Έχει μελάνι στην παλάμη της από το τραγούδι που έγραφε μέχρι αργά τη νύχτα, διαγρά-

φοντας συνεχώς και επιχειρώντας επαναλαμβανόμενα σύντομα μοτίβα.

Ωραία, λέει η Μάρλεϊ. Τι θα έλεγες, τότε, να κάνουμε κάτι αυτό το Σαββατοκύριακο; Κάτι εξαιρετικό για το σαββατόβραδο ή κάτι εξίσου τραγικό.

Και γιατί είναι τραγικό;

Γιατί είμαστε δεκαεφτά χρονών, Ρόζι. Δε θα έπρεπε να έχουμε ανάγκη τα σαββατόβραδα ως δικαιολογία για να βρισκόμαστε ή να βγαίνουμε έξω ή να κάνουμε κάτι έστω και στοιχειωδώς συναρπαστικό.

Μα, βγαίνουμε έξω! Βγήκες τις προάλλες!

Ναι, και το μόνο που κέρδισα ήταν ένα σακουλάκι πατατάκια κι ένα φάσωμα που είχε τη γεύση από Tic Tac.

Η Ρόζι ξεφυσάει περιφρονητικά. Μπορεί να ακούσει τη μητέρα της να ετοιμάζεται για τη δουλειά, το βουητό της καφετιέρας από τον κάτω όροφο.

Με ποιον φασώθηκες; ρωτάει.

Να μη σε νοιάζει, λέει η Μάρλεϊ.

ΟΚ. Έτσι κι αλλιώς, την επόμενη εβδομάδα θα είναι κάποιος άλλος.

Με αποκαλείς εύκολη, Ρόζιμαρι Γουίντερς;

Θα το έκανα αυτό ποτέ;

Μάλλον όχι. Αλλά αυτό γιατί είσαι μια παραδοσιακή παρθένα κοπέλα.

Σαν διαφήμιση για γάλα ακούγεται.

Πολύ σωστά! Η Μάρλεϊ γελάει με το δυνατό, ανοιχτόκαρδο γέλιο της που αναγκάζει τη Ρόζι να τραβηχτεί μακριά από το τηλέφωνο. Αυτό το Σάββατο, τότε. Θα αγοράσω ένα βουνό ποπκόρν κι ένα σακουλάκι με αυτές τις γιαγιάδιστικες καραμέλες που σου αρέσουν.

Οι Werther's δεν είναι γιαγιάδιστικες.

Και μπορούμε να ξαναπαίξουμε όλες τις σκηνές με τον Λίο όσες φορές θέλουμε. Ή αυτές με τον Πάτρικ Σουέιζι. Έχω την

αίσθηση πως χρειαζόμαστε λίγη ανεβαστική αγγειοπλαστική στη ζωή μας.

Μαρο!

Τι;

Ανεβαστική αγγειοπλαστική;

Δε χρειάζεται να είναι αγγειοπλαστική, ας είναι λίγο φάσωμα με τον Σόλομον Μπεργκ. Τραπεζάτο σεξ με τον Μπερλιόζ.

Κλείνω τώρα.

Σεμνότυφη...

Τα λέμε το Σάββατο.

Το ήξερα πως θα σ' έριχνα με τον Μπερλιόζ, λέει η Μάρλεϊ.

Καθώς πηγαίνει στο σχολείο, η Ρόζι σκέφτεται όσα της είπε η Μάρλεϊ. Ο Τζος έφυγε νωρίς για το μπάσκετ, έτσι είναι μόνη, έχει κλείσει το μπουφάν ως το πιγούνι για να προστατευτεί από το κρύο. Είναι παρθένα και είναι και παραδοσιακή. Προσπαθεί να το αλλάξει. Όμως δεν τη νοιάζει και πολύ να είναι κάτι περισσότερο από αυτό που είναι, δηλαδή, ουσιαστικά, από τα καλά κορίτσια.

Ποτέ δεν είχε αγόρι. Είχε φιλήσει κάποιον ή, μάλλον, εκείνος την είχε φιλήσει, άσχημα, είχε κολλήσει τους ώμους της πάνω στην πόρτα του μπάνιου σε κάποιο πάρτι στο σπίτι μιας φίλης. Ο κόκκυγας της είχε μελανιάσει από την απότομη πίεση πάνω στο πόμολο και το αγόρι είχε τη γεύση παραμασημένης τσιχλόφουσκας.

Ποτέ δεν έχει μεθύσει. Ποτέ δεν έχει ξεπορτίσει στα κρυφά. Ποτέ δεν έχει καπνίσει, δεν έχει πει ψέματα, δεν έχει καν βρῖσει μπροστά στους γονείς της, παρόλο που δεν είναι σίγουρη αν θα το πρόσεχαν ή αν θα τους ένοιαζε.

Όμως υπάρχει χρόνος για όλα αυτά, λέει από μέσα της, ενώ κατεβαίνει από το πεζοδρόμιο για να διασχίσει τον δρόμο. Τα δεκαεφτά είναι απλώς η αρχή. Θα δουλέψει σκληρά, θα κάνει όλα όσα πρέπει, και η ζωή θα είναι καλή, σωστή και πλήρης, γε-

μάτη μουσική, ποίηση, κρασί και σεξ, και στιγμές μοναδικές, που θα κρατούν πάνω από τρία λεπτά και δε θα την αφήνουν με μώλωπες στη βάση της πλάτης της.

Αυτό είναι το σχέδιό της.

Πρέπει να διασχίσει τον δρόμο μία, δύο, τρεις φορές πηγαίνοντας προς το σχολείο, να χτυπήσει ρυθμικά το πόδι της πάνω στο πεζοδρόμιο μέχρι να μπορέσει να σταματήσει, δηλαδή όταν αρχίσει να πέφτει το χιόνι. Αραιο στην αρχή, περισσότερο σαν ψιλόβροχο. Κολλάει πάνω στα μανίκια της σαν αλάτι.

**Τι κάνεις όταν το άτομο που πρέπει να ξεχάσεις
είναι το μοναδικό που δεν μπορείς να αφήσεις;**

Ο Γουίλ και η Ρόζι γνωρίζονται όταν είναι έφηβοι.

Είναι εντελώς αντίθετοι χαρακτήρες: εκείνη υπεραναλυτική· εκείνος ο ατίθασος και απρόβλεπτος κολλητός του δίδυμου αδερφού της. Όμως, μέσα από βόλτες στα κρυφά και τηλεφωνήματα αργά τη νύχτα, έρχονται πιο κοντά – είναι γραφτό η ερωτική τους ιστορία να τους σημαδέψει για πάντα.

Μέχρι που μια μέρα το κοινό τους μέλλον συντριβεται.

Καθώς τα χρόνια περνούν, οι δρόμοι του Γουίλ και της Ρόζι διασταυρώνονται ξανά και ξανά, αναζωπυρώνοντας τη σπίθα γι' αυτό που θα μπορούσαν να είχαν υπάρξει ο ένας για τον άλλον.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΡΑΤΗΣΕΙ ΞΑΓΡΥΠΝΟΥΣ.

Μια πανέμορφα δοσμένη, τρυφερή ιστορία αγάπης
με χαρακτήρες για τους οποίους νοιάζεσαι πραγματικά...

Μου θύμισε το μυθιστόρημα της Sally Rooney

Κανονικοί άνθρωποι. Το καταβρόχθισα.

JOJO MOYES, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Συγκινητικό και υπέροχα γραμμένο... Θυμίζει
την ατμόσφαιρα του μυθιστορήματος *Μία ημέρα.*

LIBBY PAGE, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΠΡΗΧ/ΣΗΣ: 27094